

napram socijalnemu vprašanju in socijalni demokraciji. Ne morem odobravati, ako g. Milobar trdi, »da je socializam u prvom redu pitanje kruha.« (pag. 117.) Nekaj podobnega je trdil že davno metodistični župnik Stephens (leta 1838.) v Menčestru na nekem shodu: »Kartizem (ki se je takrat na Angleškem istovetil s socijalnim vprašanjem) je vprašanje nožev in vilic . . .« A socijalizem pomenja nekaj vzvišenejšega, idealnejšega, socijalizem je v nekih ozirih najidealnejše stremljenje nove dobe. Sicer pa je nazor pisatelja o socijalizmu dokaj ugoden ter ne ošteva socijalne demokracije tako, kakor je na Hrvaškem v navadi. A kako se opravičuje radi tega! Skoro poldrugo stran je porabil za to. Priznavam: če bi se Slovenec drznil tako simpatizirati s socijalizmom, bi se moral opravičevati najmanj na treh straneh! *Aut. Dermota.*

Novi akordi, 6. štev. II. letnika (maj) in 1. štev. III. letnika (julij). Zaključen je drugi letnik in pričet tretji letnik glasbenega našega zbornika. Žal, da se ne more ponášati lepo podjetje dra. Gojmira Kreka s tolikšnim številom naročnikov, kakor si zasluži kot zbornik, ki ga je toplo priporočati in glasno hvaliti kot izdajo, goječo le dobro, okusno in zanimivo izbrano muziko. Če pomislimo, da podajeta prva dva letnika mnogo pravih glasbenih biserov, je tožno čitati v predgovoru k III. letniku, da hira podjetje ob nebriznosti občinstva, ki ne mara podpirati dobre volje, s katero se je založništvo poprijelo »Novih akordov«. Uro lepega razvedrila podaje vsak dosedanjih 13 sešitkov »Novih akordov«, zakaj jih torej ni več, ki bi se hoteli osrečiti s plemenito zabavo, ki jim jo nudijo ti sešitki z izbrano raznovrstnostjo? Koliko zadovoljstva budi že dejstvo, da se širi krog sotrudnikov v »Novih akordih« in da so prebudili le-ti naše skladatelje k intenzivnejšemu delovanju na polju glasbenega skladanja! Spoznavati naše skladatelje, spoznavati naraščaj skladateljski in se zanimati za razvoj v slovenski glasbeni literaturi je pač tem hvaležnejša naloga vsakega, ko je vendar glasba najprikupljivejša vseh umetnosti, umetnost, ki drami najučinkliveje naša čuvstva in ki nam jo je zato posebno ceniti. Zadnja dva sešitka podajeta posebno mnogo pianistom. Dr. Benjamin Ipavic je zložil dve ljubeznivi fugeti, dr. Gustav Ipavic kadriljo, Viktor Parma je priobčil v koračnici odlomek iz svoje operete »Amazonke«, Risto Savin skladbo na napev narodne »Pobiči mi po cest' gredo«, Srečko Albini pa salonski valček »Serenata« iz zbirke svojih »Arlekinad«. Srečno muzikalno misel nahajamo v Emila Adamiča »Zimski kmetski pesmi«, kratka, a presenetljiva je dr. Gojmira Kreka smela napitnica »Na Tvoje zdravje, Berta«. Prelepa dva samospeva sta Josipa Procházke »O ljubica« in »Tak si lepa«, ob čudoviti lahkotnosti odseva iz njiju sladko razvneto melodijo. Ponočni spev blestečega čara, v katerem žari in se ziblje magiška moč, podaje Karel Hoffmeister v dvospevu »Nocturno«. Isti skladatelj objavlja v mešanem zboru »Ko zaspal bom v smrti« vzor konciznega nadrobnega dela. Mešan zbor je tudi dr. Gojmira Kreka »Zvečer«, zborček, ki hoče vplivati ob mirnem, finem izvajanju s svojo nežnostjo. Moški zbor je podal Vilko Novak v skladbi »Ti mirna noč«.

—00—